Драган ХАМОВИЋ

САН ПОРАЗ (ИЛИ СЕ ТАКО ЧИНИ)

Добрила Маравић: *»Незапажена алхемија«* (песме), »Слово« Краљево 1991.

Песникиња »Незапажене алхемије«, Добрила Маравић, уметник је пажљиво повучене поетске визуре. Пасијом стрпљивог посматрача (Песма се /у мени/ песмени) вага песничку слику или рефлексију. Ако ли здање песме усхте да утврди свој семантички положај, сопствене тектонске силе песникињиног говора разграђују читљивост проблема — у самосталне знакове и фрагменте симбола. У хотимичној недоисказаности вишестепене литерарне градње препознаје се помно промишљен гест аутора.

Егзистенцијална и стваралачка запитаност Маравићеве наслања се на интелектуалну трезвеност, сузбијајући опасну неман имагинације (Обухвата ме /вео умора/ и води сну / сну поразу). Песникиња барата апстрактним, појмовно и проблемски, док конкретном придаје симболички или асоцијативни значај. Пејсаж се отисне до знака, апстракција испуни материјално. Два диспаратна нивоа, квалитета, непојавно и појавно, слију се у једно, алхемијом простудираног рукописа.

Изражајни састојци, брижно су пробрани, без наглости и праскавих ломова. Добрила Маравић није од таквих савремених песника који нападно, собом, најављују и подстичу крах и крај поезије. Има за њу још неодгонетнутог тајанства у песми, интимној тој песниковој историји. Предлаже нам и један од могућих кључева: тајна је у причи.

По естетизму, Маравићева је насушно традиционална. »Опажа лепоту«, »диви се сепци, обрису«, и што је преважно — »самом начину«.

Феномени времена, физичког и психолошког, простора, реалних те вербалних, опсесивно су присутни у стиховима Добриле Маравић, везујући за ову лирику мирис и укус сушгих ововременнх поетских окунација. Импонује сигуран ход песникиње на релацији између тачке филозофичности и тачке емоционалног, често налазећи баланс на том деликатном размеђу.